

காயல்பட்டினம்

காயல்பட்டினத்தின் வரலாறு சற்றேறத்தாழ ஆயிரம் வருடம் பழமையானது.

கி.பி. பத்து அல்லது பதினோராம் நூற்றாண்டில் எனிப்து, கெய்ரோ பதியை ஆண்டுவந்த மன்னரது கொடுங்கோன்மைதானாது அங்கிருந்து ஒருகூட்டம் கப்பலேறி பயணம் செய்து தென்தமிழகத்தின் ஒரு கரையை அடைந்தது, அப்போது தென்தமிழகத்தை மதுரையைத் தலைநகராகக்கொண்டு பாண்டிய மன்னர் அரசோச்சி வந்தார். 'கொற்கை' என்று சொல்வாரும் உண்டு.

அந்த பாண்டிய மன்னன் அவர்களை வரவேற்று அந்த கடற்கரை ஓரமாக அவர்களுக்கு தங்கிக்கொள்ள அனுமதியும் அளித்து அவர்களில் சிறந்தவர்களை, தமது படையணியிலும் சேர்த்துக்கொண்டான். வியாபாரம் செய்ய அவர்களுக்கு அனுமதியும் வழங்கினான்.

அவர்கள் தங்களை சொந்த ஊரின் (கெய்ரோ) நினைவாக தாங்கள் வாழ்ந்த பகுதிக்கு 'காலூறா' என்று பெயரிட்டனர். (கெய்ரோவை காலூறா என்றும் அழைப்பர்) அதுவே பிறகு 'காலூர்' ஃபதன் ஆகி, பிற்பாடு காயல்பட்டினம் என மருவியது. இதுவே காயல்பட்டினத்தின் மிகச்சுருக்கமான வரலாறு.

அரேபிய தீபகற்பத்தில் இஸ்லாம் தோன்றி, வளர்ந்த பிறகு, அது வெகுவிசைவாக வேறு வேறு பிரதேசங்களில் பரவ ஆரம்பித்தது. நபிகளின் தோழர்களும், அவர்களுக்குப் பின்வந்தவர்களும் இறைச்செய்தியை உலகெங்கும் கொண்டு சென்றனர். அரேபியாவை தொட்டடுத்துள்ள இந்திய தீபகற்பத்திலும் இஸ்லாத்தின் ஒளிவெள்ளம் பரவ ஆரம்பித்தது.

மாலிக் இப்னு தினார் என்ற நபித்தோழர் தென் தமிழகத்தின் கடைக்கோடிக்கு இஸ்லாத்தின் ஒளியை ஏந்திச் சென்றார். அதுபோக, கடலோடிகளாலும், தன வணிகர்களாலும் கூட பல நாடுகளுக்கும் இஸ்லாம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

ஆனால், காயல்பட்டினத்திற்கு இஸ்லாம் நுழைந்த வழி, கொஞ்சம் வித்தியாசமானது. இன்றைய நவீன தமிழில் 'அகதிகள்' (Refugees) என்றும் 'புலம்பெயர்ந்தோர்' என்றும் அழைக்கப்படும், ஒரு அகதிக் குழு மூலமாகவே காயல் பகுதிக்கு இஸ்லாம் அறிமுகமானது.

• கே.எஸ். முஹம்மது ஷஹீப், காயல்பட்டினம்

காயல்பட்டினம் ஒரு சிறந்ததுறைமுகமாகவும் விளங்கியது. கம்பீரமான அரபுநாட்டுக் குதிரைகள் காயல் பதியில் கரையிறங்கின. குதிரை வணிகர்கள் வாழ்ந்த பகுதி இன்றைக்கும் 'பரிமார் தெரு' என அழைக்கப்படுகிறது. 'பரி' என்றால் குதிரை என்று பொருள்.

அதேபோல சென்ற நூற்றாண்டின் முப்பதுகள் வரை காயல்பட்டினம் ஒரு சிறு துறைமுகமாக இருந்தது. இலங்கையிலிருந்து தேங்காய், ஏலம், கிராம்பு போன்ற பொருட்களும், இங்கிருந்து கருவாடு, புகையிலை, தளஓடுகள் போன்ற பொருட்களும் இறக்குமதி, ஏற்றுமதி ஆயின. அது தொடர்பாக, ஆங்கிலேயர்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு சிறிய சுங்கச் சாவடியும் கடலோரத்தில் செயல்பட்டு வந்தது.

இதன் காரணமாக, கடற்கரைக்குச் செல்லும் ரோடு, இன்னும் எ-கஸ்டம்ஸ் ரோடு (Sea - Customs Road) என்றே அழைக்கப்படுகிறது. இலங்கையிலிருந்து வரும் தேங்காய்கள் குவிக்கப்படும் இடம், இன்றைக்கும் 'தேங்காய் பண்டக சாலைத் தெரு' என்றே குறிக்கப்படுகிறது. இதெல்லாம் காயல்பட்டினத்தின் பழம்பெருமையைக் குறிக்கும் சில வரலாற்றுத்துளிகள் மட்டுமே.

பண்டித நேருவின் 'உலகசரித்திரம்' (History of World Climphses) என்ற நூலிலும், சீனப் பயணி மார்க்கோ போலோவின் பயணக் குறிப்புகளிலும் காயல்பட்டினம் குறித்தான வரலாற்றுக் குறிப்புகள் காணப்படுகிறது. பெரும் தனவணிகரும், கொடைவள்ளியுமான ஷெய்கு அப்துல் காதிர் என்ற சீதக்காதி, அரபி பாஷையில் பாண்டித்யம் பெற்ற அல்லாமா மாப்பிள்ளை லெப்பை ஆலிம், மகான் ஷெய்கு சதக்கத்துல்லா அப்பா, அருணகிரிநாதரின் 'திருப்புகழுக்கு' மறுபுகழ் பாடிய காசிம் புலவர் போன்ற பெரும் ஆளுமைகள் அவதரித்த திருத்தலமும் காயல்பட்டினமே.

இன்றைய காயல்பட்டினம் - தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில், தூத்துக்குடி - திருச்செந்தூர் பிரதான சாலையில் திருச்செந்தூரிலிருந்து 5 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. ஏறத்தாழ ஐம்பதினாயிரம் மக்கள் தொகையையும், 10,000 வீடுகளையும், நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட தெருக்கள்

களையும், நாற்பது பள்ளிவாசல்களையும் கொண்ட காயல்பட்டினம் ஒரு முனிசிபாலிட்டி.

மூன்று உயர்நிலைப் பள்ளிகள், இரண்டு அரசி மதரஸாக்கள், மூன்று பெண்கள் மதரஸாக்கள், இரண்டு பெண்கள் பாடசாலைகள், இரண்டு பெரிய விளையாட்டு திடல்களும் காயல்பட்டினத்தில் உண்டு. அரசு மருத்துவமனை ஒன்றும், தனியார் மருத்துவமனை இரண்டும், தனியார் பெண்கள் கல்லூரி ஒன்றும் இங்கு உண்டு.

எண்ணூறு (800) வருடங்களுக்கு முற்பட்ட பள்ளி வாசல்களும் இங்கு உண்டு. மதுரை மன்னரின் படைத் தளபதியாக இருந்த சுல்தான் ஜமாலுதீன் கட்டிய பெரிய குத்பா பள்ளி அவற்றில் ஒன்று. மிகச் சமீபமாக - ஒரு நூற்று முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கட்டப்பட்ட 'மஹலரா' - கட்டிடகலைக்கு ஒருமைல் கல் எனில் மிகையாகாது.

காயல்பட்டினத்தில் வீடுகளின் அமைப்பு வித்தியாசமானது. ஒவ்வொரு வீட்டின் இரண்டு பக்கமும் 4 அடி இடைவெளி விட்டே வீடு கட்டுவார்கள். தெருக்கள் தோறும் சந்து சந்தாக இருக்கும். இதற்கு 'முடுக்கு' என்று பெயர். இது பெரும்பாலும் பெண்கள் புழக்கத்திற்குரியது. அந்தந்த முடுக்கில் இருக்கும் வீடுகளுக்கு, அந்த வீடுகளுக்கு சம்பந்தப்பட்ட ஆண்களே செல்ல முடியும். அந்திய ஆண்கள் செல்ல முடியாது. திருமண வீடு, மரண வீடு இதற்கு விதிவிலக்கு.

மேலும், பொதுச் சாக்கடை (Drainage) எங்கள் ஊரில் கிடையாது. ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் தனித் தனியாக செப்டிக் டேங்க் மட்டுமே உண்டு. இது பெரும்பாலும் அந்தந்த வீடு சார்ந்த முடுக்கில் இருக்கும். இதை 'கான்' என்று சொல்வார்கள். இதனால் ஊரில் பொதுச் சுகாதாரம் பேணப்படுகிறது.

ஊரின் சமூக நிகழ்வுகள் என்று பார்த்தால், ஒரு ஏழு, எட்டு, கந்திரி விழாக்கள் மட்டுமே. இவை அந்தந்த மாதங்களின் பிறை 13, 14 ஆம் நாட்களிலேயே பெரும்பாலும் நடைபெறும். அதுதான் முழு பெளர்ணமி நாள். மின்சாரம் இல்லாத அந்தக் காலத்தின் நிலவு வெளிச்ச ஏற்பாடுகள் இன்றும் தொடர்கின்றன.

பெண்களின் பயன்பாட்டிற்காக ஊர் முழுவதும் ஆங்காங்கே தைக்காக்கள் உள்ளன. இங்கு ரபீஉல் அவ்வல் மாதம் 12 நாட்களும், ரபீஉல் ஆகிர் 14 நாட்களும் மௌலிது ஒதுதல் நடைபெறும். அவருக்கு பின் மஃரிப் வரை நடைபெறும். பெண்கள் கலந்து கொள்வார்கள். அதன்பின் ரமழான் மாதம் முழுவதும் இரவு தராவிஷ் தொழுகையும் பெண்களுக்காக இந்த தைக்காவிலேயே தொழுவைக்கப்படும். மற்ற நாட்களில் தைக்கா முடியே இருக்கும்.

தெருவில் இருக்கும் அந்தந்த பள்ளிவாசல் சார்ந்து ஜமாஅத்கள் உள்ளன. அந்தந்த பகுதி மக்களின் நல்லது, கெட்டத்களில் ஜமாஅத்தார்கள் கலந்து கொள்வார்கள். இறுக்கமான ஜமாஅத் கட்டுப்பாடு மாதிரி எல்லாம் இங்கு எதுவும் கிடையாது. ஒருவன் பிறந்த பகுதியில் இருக்கும் ஜமாஅத்தே அவனது சொந்த ஜமாஅத். அவன் வேறு பகுதியில் போய் திருமணம் செய்து கொண்டிருந்தாலும், அந்தப் பகுதி ஜமாஅத்துக்கு அவன் உட்பட்டவன்ல்ல. அவன் மரண மடைந்தால், அவன் பிறந்த ஜமாஅத் மைய வாடியிலேயே அவன் உடல் அடக்கம் செய்யப்படும். இது எழுதப்படாத விதி.

திருமணமாகி மாப்பிள்ளை, பெண்வீட்டிற்கு செல்வதே காயல்பட்டின வழக்கம். கீழக்கரை, அதிராம் பட்டினம் போன்ற ஊர்களிலும், இந்த வழக்கம் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

மணமகளுக்கு தனியாக வீடு கொடுக்க வேண்டும். ஒருவனுக்கு 4 பெண்பிள்ளைகள் இருந்தால், அதில் முதல் மூன்று பெண்களுக்கு தனியாக வீடு கட்டிக் கொடுத்து, அவரவர் கணவருடன் தனியாக குடியமர்த்தப்படுவார்கள். இளைய பெண் தன் தாயுடன், தாய்வீட்டில் வசிப்பாள். அந்த வீடும் அவளுக்குத் தான். தாயை தன் இறுதிக்காலம் வரை தன்னுடன் வைத்து பராமரிப்பது இளைய மகளின் கடமை. தாயும் அதையே விரும்புவாள். ஏனெனில், இளைய பெண்ணுக்குத் தான் இறுதியில் திருமணமாகும். அதுவரை அவளைப் பாதுகாப்பது தாயின் கடமையல்லவா? அதுதான் இந்த ஏற்பாடு.

பெரும்பாலும் ஊருக்குள்ளே திருமணம் செய்து கொள்வார்கள். வெளியே செல்ல மாட்டார்கள். வெளியூர் மாப்பிள்ளை அல்லது பெண் எனில் கொஞ்சம் ஏளனமாகப் பார்க்கும் வழக்கமும் உண்டு. இப்போது இந்த நிலை மெல்ல மெல்ல மாறிவருகிறது. இன்னும் சிலர் தங்கள் ஏரியா தாண்டி போய்கூட திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டார்கள். பெரும்பாலும் இதற்கு காரணம் பெண்களின் அசட்டுப் பிடிவாதமே. இந்த நிலையும் இப்போது மாறிவருகிறது.

ஒரு பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பேசி முடிவான உடன், அதை இறுதி செய்வதற்காக பெண் வீட்டிலிருந்து ஒரு சில்வர் குடம் நிறைய பால், ஒரு தட்டில் சீனி, வெவ்வேறு தட்டுகளில் இனிப்பு, பழங்கள் எடுத்துக்கொண்டு, பெண் வீட்டில் இருந்து மாப்பிள்ளை பையன் வீட்டிற்குச் செல்வார்கள். பெண்களே இதைக் கொண்டு செல்வார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டில் இவர்களை, குலவை ஒலியிட்டு வரவேற்பார்கள். இதற்கு 'பாலும் சீனியும் கொடுத்தல்' என்று பெயர். இதைக் கொடுத்து விட்டால் திருமணம் உறுதி செய்யப்பட்டு விட்டதாக பொருள். அதன் பிறகு திருமணத்தை எந்த நாளில் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்பதை இரு வீட்டு ஆண்களும், பெண்களும் கூடி முடிவு செய்வார்கள். இதற்கு 'நாள் குறித்தல்' என்று பெயர். இதையே பெரிய விழாவாகச் செய்வோரும் உண்டு.

பெரும்பாலும் இங்கு காலை 10 மணிக்கு திருமணம் அல்லது இரவு 7-8 மணி திருமணம்தான் வழக்கம் உண்டு. நண்பகல் திருமணம், மதிய திருமணம் எல்லாம் இங்கில்லை.

திருமணத்திற்கு, திருமண விருந்திற்கு யார் யாரையெல்லாம் அழைப்பது என்பது குறித்து மாப்பிள்ளை - பெண் வீட்டார் கூடி பெயர் பட்டியல் தயார் செய்வார்கள். இவ்வாறு ஆலோசனை செய்யும்போது, ஒட்டுமொத்த ஊரையும் பகுதி வாரியாக நன்கு அறிந்த இரண்டு, மூன்று பேர் அங்கிருப்பார்கள். இவர்கள்தான் ஊரில் யார் யார் தற்சமயம் இருக்கிறார்கள். யார் யார் ஊரில் இல்லை என்ற விபரத்தை தெரிவிப்பார்கள். இதற்கு 'அடாப்பு எழுதுதல்' என்று பெயர். இந்த நபர்களே பிற்பாடு வீடு வீடாகச் சென்று கல்யாணத்திற்கு கூப்பிடுவார்கள்.

மணமகளோ, மணமகளின் பெற்றோர் அல்லது உறவினர்களோ, நேரில் சென்று திருமண அழைப்பு விடுத்தாலும்கூட, வீட்டிற்கு இந்த 'அடாப்பு நபர்' சொல்லி வந்தால் மட்டுமே, அதைக் கௌரவமாக நினைப்பார்கள்.

திருமணம் காலையில் எனில், அதற்கு முந்தைய நாள் மாலையிலும், திருமணம் இரவு எனில் அதே மாலையிலும் 'அழைப்பு' எனும் வரவேற்பு நிகழ்ச்சி இரு வீடுகளிலும் நடைபெறும். திருமணத்திற்கு வருகிற

வர்களை அன்புடன் வரவேற்கும் நிகழ்ச்சி. பூ, சந்தனம், பன்னீர் தெளித்து வரவேற்பார்கள். ஒரு தட்டில் சாக்கெட்டும் இருக்கும்.

காயல்பட்டினத்தில் திருமண மண்டபங்கள் அதிகம் இல்லை. ஒன்றே ஒன்றுதான் உண்டு. நிகாஹ் எனும் திருமணம் பெரும்பாலும் பள்ளிவாசல்களிலே நடைபெறும். சிலர் வீடு அருகே மேடை அமைத்தும் நிகாஹ் நடத்துவார்கள். திருமண விருந்துகளும் பள்ளிவாசல்களிலும், பள்ளிவாசல் அருகே இல்லாத பட்சத்தில், தெருவில் பந்தல் போட்டு ஒலைப்பாய் விரித்து அதில் அமர்ந்தும் விருந்துண்பார்கள்.

திருமண விருந்து எனும்போது கிடா இறைச்சி, பருப்புரசம் இவைகள்தான். சிலர் பிரியாணி விருந்து வைப்பார்கள். காயல்பட்டின திருமண விருந்து மிகவும் விசேஷமானது. பிரியானியும் அப்படித்தான்.

இலை போடும் வழக்கம் எல்லாம் இங்கில்லை. பெரிய தாம்பாளத்தில் ஆண்கள் இரண்டு பேர்களாகவும், சிறுவர்கள் மூன்று பேராகவும் அமர்ந்து உண்பார்கள். இதற்கான தாம்பாளங்கள் 'சஹன்' எனப்படும். வெளியூரிலிருந்து வருபவர்கள் இவ்வாறு உண்பதற்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள் எனில், அவர்களுக்கு மட்டும் இலை போடப்படும். பெண்களும் இதே பாணியில்தான் விருந்துண்பார்கள். இதற்கான தாம்பாளங்கள், சமையல் பாத்திரங்கள், அடுப்பு எல்லாமே பள்ளிவாசல்களில் வைத்திருப்பார்கள். வாடகைக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

நிகாஹ் முடிந்ததும், மாப்பிள்ளையைப் பெண் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று, அங்கு அலங்கரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பெண் முன்பு நிறுத்துவார்கள். கூடியிருக்கும் திரளான ஆண், பெண் உறவினர்களுக்கிடையில் - கேலி, கிண்டல் பின்னி எடுக்க, மாப்பிள்ளையின் கையையும், பெண்ணின் கையையும் வயதில் மூத்த பெண்மணி இணைத்து வைப்பார். குலவை ஒலி எங்கும் ஒலிக்கும். இதை 'கைபிடித்து விடுதல்' என்பார்கள்.

'தாலிகட்டுதல்' பெரும்பாலும் இரவுகளிலேயே நடைபெறும். தாலி எனும்போது இங்கு கருமணி எல்லாம் கிடையாது. தங்கச் செயின்தான். மாப்பிள்ளையின் தாயோ அல்லது மூத்த சகோதரியோ இதை பெண்ணின் கழுத்தில் அணிவிப்பார்கள். அப்போது கேலி, கிண்டல், குலவைசப்தம் எல்லாம் உண்டு. தாலிச் செயினை புனிதமாக பாதுகாக்கும் வழக்கமும் இங்கில்லை. பிற்பாடு அதை உருக்கி, வேறு புது நகை செய்து கொள்வார்கள். தாலியை மாப்பிள்ளை வீட்டில் இருந்துகொண்டு வரும்போது, அதோடு அருகம்புல், நெல்மணியும் சேர்த்துக் கொண்டு வருவார்கள்.

திருமண நிகழ்விற்கு முன்பாக, பெண்ணின் மாமியார், தனது மகன் புதுக்குடித்தனம் போக, தேவைப்பட்ட அகல, சகலசாமான்களையும் பெண் வீட்டிற்கு

வாசகர்களுக்கோர் அறிவிப்பு

இக்கட்டுரை போன்றே வாசகர்கள் தங்கள் ஊர்களைப் பற்றி சுவையான பதிவுகளை எழுதி அனுப்பலாம். - ஆசிரியர்

கொடுத்துவிடுவார். இதற்கு 'பூ செப்பு கொடுத்தல்' என்று பெயர். இப்போதெல்லாம் சிலர் அதை பண் மாகவே கொடுத்துவிடுகின்றனர்.

அதுபோல திருமண விருந்தை - தங்களது உறவினர்கள், அக்கம்பக்க வீட்டார், இன்னும் தெரிந்த நபர்களின் வீடுகளுக்குக் கொடுத்துவிடுவார். இதற்கு 'பவுத்தி' என்று பெயர். பகிர்ந்துண்ணுதல் எனும் சொல்லின் திரிபே இந்தச் சொல்.

திருமணமான அடுத்த நாள் பெண் 'மறுவீடு' செல்வாள். இதை இங்கு கொச்சையாக 'மறவன வீடு செல்லுதல்' என்பர்.

தம்பதிகளுக்கு முதல் குழந்தை பிறக்கும்போது, அதற்கான பேறுகாலச் செலவு, பெயர் சூட்டும் வைபவச் செலவு எல்லாம் பெண் வீட்டைச் சேர்ந்ததே. அடுத்தடுத்த குழந்தைகள் கணவனின் பொறுப்பில் வரும்.

குழந்தை உண்டான ஏழு மாதத்தில் பிறந்த குழந்தையைச் சுருட்டி வைக்க, துணி கிழிப்பார்கள். பழைய நல்ல செலையை சதுரம் சதுரமாக கிழிப்பார்கள். இதற்கு 'அணையாடை துணிகிழித்தல்' என்று பெயர். நடைபெறப் போகும் பேறுகாலத்திற்காக சாமான் களைத் தயார்படுத்தி வைத்தலே இந்த நிகழ்ச்சியின் பொருள் பொதிந்த அர்த்தம்.

பிறந்த குழந்தைக்கு பல் முளைத்ததும், கருத்தரிசி, சர்க்கரை, தேங்காய் கலந்த இனிப்புக் கலவையை உறவினர் வீடுகளுக்குக் கொடுப்பார்கள். இதை 'பல்லரிசி' என்று அழைப்பார்கள்.

காயல்பட்டின உணவு வகைகள் மிகவும் பிரசித்தம். 'வட்டிலாப்பம்' மிகவும் புகழ்பெற்ற இனிப்பு. இது இலங்கையிலிருந்து இங்கு இறக்குமதியானது. தேங்காயின் தலைப்பால், முட்டை, சீனி (அல்லது வட்டு சுருப்பட்டி) சேர்த்து செய்வது மிகவும் ருசியாக இருக்கும். இரு பெருநாட்களிலும் இது இல்லாதவீடே இருக்காது. அப்படி இல்லையெனில்; பெரு நாளின் சந்தோஷமே ஒரு பங்கு குறைந்துவிடும் என்பார்கள்.

அதுபோல இன்னொரு உணவு, 'போனவம்'. இப்போது காயல்பட்டினத்திலேயே இதைச் செய்யத் தெரிந்தவர்கள் சுருங்கிவிட்டார்கள். நேர்த்தியான சமையல் கலைஞர்களால் மட்டுமே இதைச் செய்ய முடியும். இதுவும் ஒருவகை இனிப்புதான். 'சிப்பணியம்' இன்னொரு உணவு. 'சிப்பணியம்' என்பதன் மூல உதான் சிப்பணியம். அரிசி மாவின் சலித்தெடுத்த இளமாவு, முட்டை, தேங்காயின் தலைப்பால் இவை

கொண்டு மட்டுமே செய்வது. திருமண வீடுகளில் இது அவசியம் இருக்கும். இன்னும் நிறைய சொல்லலாம். சுருக்கம் சுருதி தவிர்ந்துக்கொள்கிறேன்.

இனி, காயல்பதி உறவுமுறை பெயர்கள் குறித்து சில: அம்மாவின் அம்மாவை (அதாவது பாட்டியை) இங்கு 'கம்மா' என்று அழைப்பார்கள். சிலர் 'உம்மும்மா' என்பார்கள். வயதில் மூத்த கிழவிகள் எல்லாம் 'கம்மா' - கிழவர்கள் எல்லாம் 'அப்பா'. அம்மாவின் இளைய சகோதரி - சாச்சி (சித்தி இல்லை) அம்மாவின் மூத்த சகோதரி - பெருமா (பெரிய அம்மா) தந்தையின் இளைய சகோதரன் - சாச்சப்பா (சித்தப்பா இல்லை) சாச்சியின் கணவனும், சாச்சப்பா தான். அதேபோல மாமாவின் மனைவி மாமி இல்லை. மாமாநாட்டி. தந்தையின் சகோதரி தான் மாமி. தந்தையின் தாய் - வாப்பிச்சா. தந்தையின் தந்தை - வாப்பிச் சோடப்பா. சொந்த அண்ணன் - காக்கா, காக்காவின் மனைவி - காக்காநாட்டி. (அண்ணி இல்லை). மனைவியின் இளைய சகோதரி - கொழுந்தியா, மூத்த சகோதரி - மச்சி. மனைவியின் சகோதரன் தன்னை விட வயது கூடியவராக இருந்தால் - மச்சான்; வயது குறைந்தவராக இருந்தால் - மச்சினன்.

காயல்பட்டினம் கடற்கரை ஊராக இருந்தும், இதன் சொந்த மக்களில் யாரும் மீனவர்கள் கிடையாது. மீன் வியாபாரம் செய்வோர் மட்டுமே உண்டு. மாறாக, வெளிமாவட்டங்களில் இருந்து இங்கு குடியேறிய கிறிஸ்தவர்கள் மட்டுமே மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கொள்கின்றனர். காயல்பட்டினப் புறநகர்களான கொம்புத்துறை, சிங்கித்துறை என ஆறு இடங்களிலும் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்டோர் தங்கி தொழில் செய்கின்றனர்.

காயல்பட்டினத்தைச் சுற்றியும் உள்ள பகுதிகளில் பல் வேறுபட்ட சமய மக்கள் வாழ்ந்தாலும், தலித் சமூக மக்களே அதிகமும் வசிக்கின்றனர். அவர்களும் பாரம்பரிய காயல்வாசிகளே. காயல் நகரில் நடக்கும் கட்டிட வேலைகள் அனைத்தும் தலித் மக்களே செய்கிறார்கள். வீட்டு வேலைகள் செய்வதும் அச்சமூகத்தின் பெண்கள்தான். இவர்களில், தலைமுறையாக வீட்டு வேலை செய்பவர்களும் உண்டு.

காயல் நகர மக்கள் உலகம் முழுவதும் பரவி வணிகம் செய்கிறார்கள். கொழும்பு, ஹாங்காங், சிங்கப்பூர் இன்னும் மத்திய கிழக்கு நாடுகள், அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து போன்ற தாரதேசங்களிலும் பரந்து வாழ்கிறார்கள். சமூகப் பணிகளிலும், அறப்பணிகளிலும் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

மதவேறுபாடுகளும், சமூக, இன, வேறுபாடுகளும் மிகுதியாக உள்ள இந்தக்காலத்தில், மத, இன, வேற்றுமைகளுக்கு இடம் கொடாமல், சுருக்கமான அமைதியான நலவாழ்வை காயல் நகர மக்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அதுவே அவர்களது விருப்பமும் கூட. ■